

November

SVIATOSŤ BIRMOVANIA

XI.

VERÍM V ŽIVOT VEČNÝ

Ako ľahko sa nám stáva, že pri najrôznejších aktivitách, uprostred hluku a starosti všedného dňa, pri plánovaní budúcnosti, ťažkostiach v škole či rodine, zabúdame na to, že náš čas tu na zemi je ohraničený. Sme tu len ako pútnici na ceste do večnosti, pretože naša pravá vlasť je v nebesiach. V modlitbe Verím v Boha vyznávame: „*Verím vo vzkriesenie tela a v život večný.*“ Každý človek si skôr či neskôr položí otázku, či niečo také naozaj existuje. Naša viera v zmŕtvychvstalého Krista nepripúšťa žiadne pochybnosti o večnom živote. Vieme, že všetko tu na zemi je pominuteľné a že pre kresťana je odchod z tohto sveta návratom domov. V našej spoločnosti je myšlienka na smrť neustále potláčaná. Veď kto by chcel byť starým, alebo kto by chcel zomrieť! Je to hlavne preto, že už nie je živá viera v nebo, vo večný život.

Smrť nie je ľahká, a preto by sme sa na tento dôležitý okamih mali vlastne pripravovať po celý život, aby sa nám nestalo to, čo istému priateľovi **sv. Tomáša Mora**. S trpezlivosťou sa Tomáš snažil presvedčiť svojho priateľa, aby zmenil svoj život. No on mu vždy ľahkovážne odvetil: „*Ach, veď to má čas. Obrátim sa na smrteľnej posteli, vtedy budem prosiť o Božie zmilovanie.*“ No bolo to ináč. Tento muž, sveták, ktorý veril len sám sebe, bol nečakane pri jednej poľovačke ťažko zranený a zomieral vo veľkých bolestiach, preklínajúc svoj život: „*Nech to čert vezme!*“ O pravdivosti tejto udalosti by sme pochybovali, keby ju nebol zaznamenal sám svätý štátnik a mučeník Tomáš Morus. Smrť nás môže zastihnúť nečakane, náhle, no nech nás nezastihne nepripravených!

Najlepšou prípravou na tento najväčší deň nášho života, náš prechod do večnosti, je prijímanie sviatostí, modlitba a hlboká úcta k Panne Márii. **Sv. Dominik Savio** sa dvadsať rokov po svojej smrti ukázal donovi Boscovi. On sám o tom rozpráva: Spýtal som sa Dominika, čo ho v jeho zomieraní najviac utešilo: „*Čnosť čistoty, ktorú si si uchoval?*“ – „*Ó, nie. Vlastne aj to, ale nielen to.*“ – „*Snáď vedomie čistého svedomia?*“ – „*Aj to je čosi dobré, no existuje aj niečo ešte lepšie.*“ – „*Pomohla ti hádam tvoja nádej v raj?*“ – „*Ani to nie.*“ – „*Tak je to poklad všetkých dobrých skutkov, ktoré si urobil?*“ – „*Nie, nie!*“ – „*Čo ti teda dalo silu v tvojej poslednej hodine?*“ Tu Dominik slávnostne odvetil: „*Čo ma v zomieraní najviac posilnilo, bola pomoc mocnej Matky nášho Vykupiteľa! Povedz to všetkým tvojim synom. Nech sa nezabudnú k nej modliť, pokým žijú.*“

NECHAJME SA POVZBUDIŤ AJ ĎALŠÍMI SVÄTÝMI:

Svätý Maximilián Kolbe, ktorý nadovšetko miloval Nepoškvrnenú, mal zvyk, vždy večer položiť svoje hodinky a okuliare k nohám sochy Panny Márie. S úsmevom vysvetľoval: „*Moje okuliare znamenajú moje oči, moje myšlienky, moju prácu, hodinky zase čas, ktorý mi ešte ostáva. To všetko patrí jej, len jej, mne ale nech už nič viac nepatrí. Všetko som dal jej, nech s tým robí, čo sa jej páči.*“ Páter Maximilián bol teda každý deň pripravený na odchod z tohto života.

O **svätom Vincentovi de Paul** sa hovorí, že na smrteľnej posteli bol celkom pokojný a odovzdaný do Božích rúk. Keď sa ho spýtali, či sa nebojí smrti, jeho odpoveď znela: „*Osemnásť rokov som nikdy nešiel spať skôr, kým som sa nepripravil na to, že by som ešte dnešnej noci mohol zomrieť. Preto teraz zomieram ľahko.*“

Sv. Matky Terezy sa raz známy taliansky žurnalista Renzo Allegri spýtal: „*Bojíte sa smrti?*“ Niekoľko okamihov sa mu ticho pozerala do očí a potom s úsmevom povedala: „*Nie, vôbec nie! Zomrieť znamená vrátiť sa domov. Bojíte sa snáď vy vrátiť domov k vašim drahým? Túžobne očakávam okamih smrti. Tu hore stretnem Ježiša a všetkých tých ľudí, ktorým som sa počas tohto života snažila darovať lásku. Stretnem všetky tie deti, ktoré som sa snažila zachrániť, a tie, ktoré ma – zomierajú v mojom náručí – vnímali ako svoju matku. Stretnem všetkých chudobných, ktorým som pomáhala. A napokon – opäť stretnem všetkých tých ľudí, ktorí mi boli tu na zemi drahí a vzácní. Bude to teda nádherné stretnutie.*“ A kým to hovorila, žiarili jej oči šťastím a radosťou.

BIRMOVNÍ PATRÓNI

Svätí nás teda učia a pomáhajú nám na tejto púti životom, na ceste do večnosti. Preto sme dostali pri krste meno svätého alebo svätej, aby boli našimi patrónmi a prihovárali sa za nás už od prvých okamihov nášho života. Toto rozhodnutie za nás urobili naši rodičia. Pri birmovke si už my sami môžeme rozhodnúť, koho si zvolíme ako patróna, ktorý nás má sprevádzať a posilňovať vo vyznávaní našej viery pred svetom. Neraz to môže znamenať ísť aj proti prúdu, držať sa hodnôt a presvedčení, ktoré sú tak radikálne odlišné od tých, ktoré uprednostňuje dnešná spoločnosť. Preto sa odporúča v čase prípravy na birmovku venovať čas spoznávaniu svätých, čítaniu ich životopisov. Výberom birmovného patróna, ktorého meno prijme, vzniká nové duchovné priateľstvo medzi birmovancom a svätcom. Aj samotné mená majú svoj význam: napr. **Mária** znamená „Bohom milovaná“, **Ján** – „Boh je milosrdný“, **Klára** – „jasná, svetlá“ a tak podobne.

POISTKA NA VEČNÝ ŽIVOT

Biskup Pavel Mária Hnilica SJ, rozpráva: „*Na jednej z mojich misijných ciest som sedel v lietadle vedľa istého statného pána. Jeho oblečenie, elegantný oblek s kravatou, hovorilo samo za seba. Keď som ukončil svoje modlitby, začal som sa s mojím susedom rozprávať. Vysvitlo, že je zástupca jednej renomovanej agentúry, ktorá poskytuje životné poistenia. Hneď sa chopil príležitosti a oboznámil ma s rôznymi možnosťami, ako by som si mohol u neho poistiť svoj život. Keď som ho nejaký čas počúval, vytiahol som z tašky malú knižku s obrázkom sv. Margity Márie Alacoque a povedal som mu: „Ak som vás správne pochopil, sme vlastne kolegovia. Ja by som mal pre vás v ponuke jednu alternatívu – poistenie na večný život. Je dokonca zadarmo. Je k tomu potrebné trochu viery a vernosť dôstojne prijať sv. prijímanie počas deviatich po sebe nasledujúcich prvých piatkov v mesiaci. Sám Boh vám sľubuje, že vám dá potom v okamihu vašej smrti úprimnú ľútosť a že nezomriete bez prijatia sviatostí, čo znamená, že s istotou budete tráviť svoj večný život u neho. A keď dá Boh prísľub, určite ho aj dodrží, pretože on je všemohúci.“ Mój spoločník zostal zaskočený. Takúto reakciu na svoju ponuku prvotriedneho poistenia ešte nikdy nedostal. Božia milosť zároveň otvorila jeho srdce a mohol som mu ešte viac porozprávať o prislúbeniach Božského Srdca.*“

DARY DUCHA SVÄTÉHO – DAR SILY

Ak darom rady nám bolo vnuknuté, čo je správne a dobré, dar sily potrebujeme, aby sme podľa toho aj konali. Urobiť správne rozhodnutie je jedna vec, druhá vec uviesť to do praxe. Práve dar sily potrebujeme na to, aby sme uskutočnili to, pre čo sme sa rozhodli. Duch Svätý je láska, nezištná čistá láska. Preto nás učí a pohýna nasledovať túto lásku v konkrétnom živote, čo často znamená obetovať sa v prospech druhých. Duch Svätý nás teda vedie k obete, ku krížu – vrcholnému prejavu lásky a dáva nám svoju silu, lebo sami zo seba ju nemáme.

Dar sily nám dáva odvahu vyznávať našu vieru aj za cenu výsmechu a opovrhnutia, priznať sa ku Kristovi aj v nepriaznivých okolnostiach. A na to máme v dnešnej dobe určite dostatok príležitostí.

Istý kňaz rozpráva: Raz som nocoval u priateľa v hosťovskej izbe. Celý deň som prednášal a nevedel som zaspáť. Zapol som si teda starý televízor, ktorý tam bol. Dala sa na ňom chytiť len jedna televízna stanica. Pozeral som sa na akéhosi komika, ktorý sa vysmieval z náboženstva. Nebolo to nejak zlomyseľné, vlastne to bolo dosť vtipné, ale hlavné posolstvo bolo jasné: musíte byť úplne hlúpy, keď tomu všetkému veríte – vzkriesenie z mŕtvych, nebo, očistec, peklo... Každý kto má len štipku sedliackeho rozumu, chápe, že sú to nezmysly. To samozrejme nie je pravda. Iba naivní ľudia si myslia, že platné pravdy sú len tie, ktoré sú zjavné sedliackemu rozumu a dajú sa chápať doslovne. V onej chvíli ale bolo publikum prevalcované jeho vtipom. Rozhliadol sa po obrovskom hľadisku, kde sedeli stovky ľudí, ktorí s ním zdieľali jeho pohrdanie a opýtal sa, či je tam nejaký kresťan. Ruku zodvihol jeden príjemný, nevinne pôsobiaci mladý muž. Bol tu niekto, kto bol pripravený niesť hanbu. Tento mladý muž skutočne žil svoju birmovku!

Dar sily súvisí s bojom. My sme ako kresťania neustále na duchovnom bojovom poli a neraz aj reálnom. Duch Svätý nám dáva silu v boji proti pokušeniam, v boji proti zlému v každej jeho podobe. Víťazíme vtedy, keď sa nevzdávame. Keď vstávame z pádov a nezostávame ležať na bojisku. Keď sa vždy nanovo usilujeme o vernosť evanjeliu. Vo veciach, ktoré nikto nevidí, iba Boh sám, ale aj tam, kde sa navonok môžeme priznať ku Kristovi. Na to nie sú potrebné svaly, ale uznanie si vlastnej slabosti a bezmocnosti, aby v nás mohla pôsobiť Božia sila ako dar Ducha Svätého.

Svätý Pavol sa v Liste Korintňanom priznáva, že sa cíti slabý, ale že ho Pán povzbudil: „*Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti.*“ A tak sa budem radšej chváliť svojimi slabosťami, aby vo mne prebývala Kristova sila. Preto mám záľubu v slabostiach, v potupe, v núdzi, v prenasledovaní a v úzkostiach pre Krista; lebo keď som slabý, vtedy som silný (1 Kor 12, 9-10).

Aj sám Pán Ježiš zvíťazil v najväčšom zápase bezmocne pribitý na drevo kríža, umučení a zabitý. V zdanlivej porážke sa ukázala Božia moc a sila. Tak aj my, keď sme ponížovaní pre vieru, pre naše názory ohľadom morálky, alebo dokonca vo vlastnej rodine, v okruhu svojich známych, alebo medzi spolužiakmi sme podceňovaní za to, že chodíme do kostola, dar sily nám vlieva odvahu prijať takéto pokorenie z lásky k Ježišovi a nehanbiť sa za vieru.

Birmovanie nám „*dáva osobitnú silu Ducha Svätého, aby sme ako praví Kristovi svedkovia slovom i skutkom šírili a bránili vieru*“ (KKC 1303).

Mimoriadny dar sily mali aj všetci mučeníci. Nadácia ACN – Pomoc trpiacej Cirkvi uverejnila štatistiku, podľa ktorej je náboženská sloboda dnes porušovaná v tretine krajín sveta. V 36 krajinách je náboženská diskriminácia a v 26 krajinách dokonca prenasledovanie. Najprenasledovanejšou náboženskou skupinou sú kresťania. Deje sa to napr. v Indii, na Srí Lanke, v Severnej Kórei, v krajinách Blízkeho východu, v Afrike... Aj naša doba má vyznávačov a mučeníkov pre vieru.

VENI CREATOR SPIRITUS

Medzi mnohými obeťami Veľkej francúzskej revolúcie bolo aj šesťnásť karmelitánok z kláštora v Compiègne pri Paríži.

Na sviatok Povýšenia svätého kríža 14. septembra 1792 boli sestry vyhnané z kláštora a takmer dva roky žili v malých skupinách v meste.

Napriek štátnemu zákazu sa tajne stretávali na modlitbách a bohoslužbách až do roku 1794, keď boli na základe udania zatknuté, uväznené a 17. júla boli obvinené z „rebélie“, „vzbury“, „útlaku“ francúzskeho ľudu a odsúdené na smrť gilotínou. Hneď po procese ich odvieďli na popravisko. Cestou spievali latinské liturgické piesne a dav v uliciach ich sprevádzal tichom úcty a bázne – nebolo počuť žiadne výkriky a urážky, ktoré boli inak bežné. Kňaz oblečený ako revolucionár s jakobínskou čiapkou stál pri ceste pred jedným kostolom a tajne udeľoval sestrám rozhrešenie. Predstavená Matka Terézia od sv. Augustína prosila kata o láskavosť, aby mohla zomrieť ako posledná, lebo chcela sestrám dodať odvalu do poslednej chvíle. Do jej rúk sestry obnovili svoje rehoľné sľuby a pobožkali medailu Panny Márie. V tom okamihu Matka Terézia začala spievať *Veni Creator Spiritus*, zatiaľ čo najmladšia vystupovala ako prvá na popravisko. Spev hymnu k Svätému Duchu postupne slabol, keď ich hlavy padali jedna za druhou pod čepelou gilotíny. Posledná vystúpila priorka... Na námestí pod horúcim júlovým slnkom, v pachu krvi, zavládlo hlboké ticho, akoby sa nebo otvorilo, aby privítalo tieto sväté duše.

27. mája 1906 pápež Pius X. zaradil týchto šesťnásť karmelitánok z Compiègne – mučeníčok za vieru – na zoznam blahoslavených.

„VERÍTE V ŽIVOT PO NARODENÍ?“

Zvláštna otázka. V skutočnosti ide o otázku: Veríš v život po smrti? Práve na ňu dáva odpoveď jezuita P. Manfred Hösl týmto krátkym úsmevným príbehom:

V brušku istej tehotnej ženy boli tri deti. Jedno z detí bol malý veriaci, ďalšie bolo malým pochybovačom a tretie dieťa bolo skeptikom. Na sklonku svojho deväťmesačného pobytu v lone matky sa rozprávali o svojej budúcnosti. Malý pochybovač sa spýtal: „Veríte vy vlastne v život po narodení?“ „No jasne,“ odvetil malý veriaci s odzbrojujúcou istotou. „Život po narodení existuje. Náš život tu je myslený len tak, aby sme rástli a pripravovali sa na život po narodení, aby sme boli dostatočne silní na to, čo nás potom čaká.“ Malý skeptik nedokázal vnímať a chápať tieto myšlienky: „Hlúposť! To neexistuje! Veď ako má vôbec vyzeráť život po narodení?“ Ale malý veriaci sa nedal pomýliť: „Ani ja to neviem presne. Ale bude tam určite oveľa svetlejšie ako tu. A možno budeme aj behať a jesť ústami.“ „Taká hlúposť,“ namietal znova malý skeptik. „Behať, veď to sa nedá. A jesť ústami – to je ale čudný nápad. Existuje predsa pupočná šnúra, ktorá nás vyživuje. A okrem toho sa to určite nedá, že by existoval život po narodení, lebo pupočná šnúra je už teraz prikrátka.“ Malý veriaci mal aj teraz odlišný názor: „Ale áno, to sa určite dá. Všetko to bude len trochu iné.“ Malý skeptik vytasil tromf: „Veď po narodení sa sem ešte nikto nevrátil. Narodením sa život končí. A život je jedným jediným trápením. A je tmavý.“ Nemal pravdu tento malý skeptik? Všetko mu hralo do karát, ale malý veriaci sa nedal odradiť: „Hoci neviem celkom presne, ako vyzerá život po narodení, v každom prípade potom uvidíme našu mamu a ona sa bude o nás starať.“ To bolo pre malého skeptika predsa len priveľa: „Matka?! Veríš v matku? A kde je, prosím ňu?“ A malý veriaci odvetil s istotou, ktorá presvedčila aj malého pochybovača: „Veď tu, všade okolo nás. Sme a žijeme v nej a skrze ňu. Bez nej by sme neboli.“ To sa však zdalo pre malého racionalistického skeptika čistým výmyslom: „Hlúposť! Z matky som si ešte nikdy nič nevšimol, teda ani neexistuje.“ Ale malý veriaci mohol už teraz svojou otvorenosťou pre pravdu pocítiť niečo z toho, čo mu až neskôr mala vyjaviť budúcnosť: „Niekedy, keď sme celkom ticho, môžeš začuť, ako naša mama spieva, alebo môžeš cítiť, keď hladká náš svet. Ja v každom prípade verím, že náš skutočný život sa začne až potom!“

KONKRÉTNE KROKY

1. Aj dnes v niektorých častiach sveta zomierajú kresťania za vieru. Pomodli sa za nich a vyprosuj im dar sily, aby dokázali vyznať Krista aj pred prenasledovateľmi. O to viac sa aj ty sám snaž žiť svoju vieru aj navonok a pomôcť tak svojim trpiacim bratom a sestrám.
2. Porozmýšľaj, ako by si odpovedal/a, keby sa ťa v škole alebo na pracovisku niekto opýtal, prečo chodíš do kostola. Premysli si, ako by si zdôvodnil svoju vieru.
3. V tomto mesiaci si prečítaj o nejakom svätom, svätej, alebo svedkovi našich čias, na povzbudenie tvojej viery. Získaš tak nového priateľa v nebi a orodovníka vo svojich potrebách.
4. V mesiaci november si spomíname na všetkých verných zosnulých a modlíme sa za duše vočistci. Ctihodnej sestre Consolate Betrone, kapucínke z Turína, Pán Ježiš vnukol modlitbu: „*Ježiš, Mária, milujem vás; zachráňte duše!*“ Vysvetlil jej, že táto strelná modlitba zahŕňa všetkých: žijúcich aj zomrelých. A sľúbil, že vždy keď sa ju pomodlíme, zachránime jednu dušu. Skús teda aj ty praktizovať počas tohto mesiaca jednoduchý úkon lásky a zachrániť tak mnoho duší z očistca!